

1926-lovens § 1, stk. 2. Der vil altså ikke kunne eksproprieres grund til et privat anlægs pumpehus og boringer.

Stk. 1, 3. pkt., svarer til KF § 28, stk. 2, dog således, at der er givet kommunalbestyrelsen en egentlig godkendelsebeføjelse. Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt kommunalbestyrelsen i denne forbindelse kan stille krav om ændringer af anlægget i brandslukningsøjemed, henvises til bemærkningerne til § 12.

Stk. 1, 4. pkt., svarer til KF § 9, stk. 1, 2. pkt.

Stk. 2 giver hjemmel til at ekspropriere lednings-servitutter til fordel for private anlæg til almen vandforsyning. En sådan hjemmel antages ikke at foreligge i 1926-loven, men har været savnet i praksis. Bestemmelsen svarer i realiteten til KF § 9, stk. 1, 4.-5. pkt. I KF § 9, stk. 1, 3. pkt., foreslås en tilsvarende hjemmel til at ekspropriere beskyttelsesservitutter til fordel for private vandværker, hvilket også har været savnet i hidtidig praksis; en bestemmelse herom er optaget i forslaget § 42. Reglerne i §§ 2 og 16 i ekspropriationsloven af 1964 må i og for sig også komme til anvendelse på de nævnte lednings- og beskyttelsesservitutter, men vil i så henseende næppe have praktisk betydning.

Stk. 3, der er nyt, svarer til KF § 9, stk. 2.

Indenrigsministeriet har ikke i lovforslaget optaget nogen regel svarende til KF § 9, stk. 1, sidste pkt., om statstilskud til landvæsenskommissionsbehandling af visse sager om landbrugs- og gartnerivanding, hvortil der ydes støtte efter grundforbedringslovgivningen, idet man finder, at en eventuel ordning i denne retning må gennemføres i forbindelse med grundforbedringslovgivningen. Bestemmelsen i KF § 9, stk. 3, er optaget i nærværende forslags § 38.

Til § 16.

1926-loven byggede med hensyn til landvæsenskommissionernes sagsbehandling på landvæsenskommissionsloven af 1858, men indeholdt dog en række særlige regler i §§ 2, 4 og 5. Overgangen fra loven af 1858 til landvæsensretsloven af 1949 har ikke voldt vanskelighed i praksis.

1926-lovens bestemmelser er videreført i KF § 10 med en række ændringer og udvidelser, der er fundet ønskelige i praksis.

§ 16, stk. 1 og 2, bygger på KF § 10. Man har dog indskrænket bestemmelsen til kun at angå sager om tilladelse til vandindvinding og om ændring eller udvidelse af tidligere givne tilladelser; andre sager — f. eks. sager om erstatning efter § 19, sager efter § 35 og sager om beskyttelse af fremtidige

vandforsyningsanlæg — må behandles efter landvæsensretslovens almindelige regler. Man har endvidere udeladt KF § 10, stk. 2 og stk. 4-6, da det ikke kan antages nødvendigt at skærpe reglen i landvæsensretslovens § 19 om en „eventuel“ åstedsforretning derhen, at åstedsforretning altid skal afholdes — det vil formentlig følge allerede af de pågældende sagers karakter, at åstedsforretning næsten altid vil være nødvendig —, og da de pågældende regler i øvrigt er i overensstemmelse med, hvad der allerede må gælde efter landvæsensretsloven. Man har på den anden side, som fremhævet i de almindelige bemærkninger afsnit 2, udvidet kredsen af de myndigheder, der skal underrettes om og indvarsles til møder under sagerne, til også at omfatte amtmanden og eventuelle byudviklingsudvalg og fredningsplanudvalg. Man har i denne forbindelse som stk. 3 indføjet en regel om, at et byudviklingsudvalg og et fredningsplanudvalg skal kunne forlange en sag udsat i indtil 6 måneder med henblik på at afstemme sagen med igangværende planlægning.

Det vil kun være nødvendigt at give de i stk. 1 nævnte, ret udførlige oplysninger ved sagens behandling i 1. instans, og stk. 1 gælder derfor kun ved sagens behandling for landvæsenskommissionen. Ansøgning om vandindvindingsret m. v. skal indgives til formanden for „vedkommende landvæsenskommission“. Vedrører sagen et område, for hvilket der er nedsat en særlig landvæsenskommission efter § 5; må ansøgning herefter indgives til denne kommissions formand. Vedrører sagen flere landvæsenskommissionsområder, må ansøgningen efter landvæsensretslovens § 16 indgives til formanden for det område, hvor sagens genstand hovedsagelig ligger; vedkommende formand må efter landvæsensretslovens § 11, stk. 2, indhente landbrugsministerens afgørelse af, hvilken kommission der skal behandle sagen.

Stk. 2 og 3 gælder både for sagsbehandling ved landvæsenskommissionen og ved overlandvæsenskommissionen. Man har indskrænket underrettings- og indvarslingsreglerne i stk. 2 således, at de ikke skal gælde for sager om mindre væsentlige ændringer af allerede givne tilladelser, der kun kan antages at have interesse for parterne, f. eks. en mindre ændring i et vandværks tekniske indretning eller i beskyttelsesservitutter for vandværket eller en ubetydelig forhøjelse af indvindingens omfang. I sager, der ikke omfattes af bestemmelsen, må landvæsensretten efter eget skøn underrette og indvarsle de angivne myndigheder.

Indenrigsministeriet har overvejet, om man for sager, der angår ekspropriation vedrørende fast